

Тогава си тръгнахъ обратно, ядосанъ и недоволенъ отъ тоя небивалъ неуспѣхъ.

Азъ спрѣхъ случайно подъ сжщата върба. Сега елегантниятъ другаръ на малката зеленикава птичка весело подскачаше по единъ отъ клонетѣ. Въ мигъ, навѣрно на раздраженостъ отъ неуспѣха си презъ цѣлия день, безъ да разсжда, дигнахъ пушката и се прицелихъ въ малката птичка.

Пушката изгърмѣ — и въ нозетѣ ми падна леко окървавено птичето съ пречупено крилце и съ рана на гърдитѣ. Взехъ го въ ржката си. То още трѣпкаше. Погледнахъ чернитѣ му очички. Тѣ като че бѣха плувнали въ сълзи и сякашъ ме питаха:

— Защо ме уби? Какво ти сторихъ?

Тоя погледъ ме смути, сърдцето ми се разтупа.

— Какво направихъ азъ? Защо ми бѣше това малко орѣхче? — питахъ се самъ, цѣлъ въ трепетъ, като въ треска.

Рждетѣ ми се разтрепериха. Какъ да му възвърна живота? Напраздно изправяхъ главичката му — тя отново клюмваше. Издигнахъ безпомощенъ глава — точно надъ мене, на най-близкия клонъ на върбата, стоеше малката птичка, негова другарка, потресена отъ жестокостта ми, навеждаше главичка къмъ своя издѣхващъ любимецъ и ме прострелваше съ чернитѣ си очички, като че ме питаше:

— Насити ли своята жажда за кръвъ?

Изтрѣпналъ, засраменъ отъ себе си, азъ тръгнахъ съ птичето въ ржка. Но неотминалъ и четири-петъ крачки, видѣхъ, че надъ мене се виеше стремително неговата разтревожена другарка и мжчително под-свирваше:

— Фюу!... Фюу-у!... Фюу-у-у!...

Нозетѣ ми се подгъваха отъ вълнение. Азъ спрѣхъ. Поднесохъ на дланъ мрѣтвото птиче къмъ безпокойно летящата негова другарка. Топлото още мрѣтво птиче